

γιατί καθένας είχε και την χαρά του άλλου. Και τώρα; αχ! πώς θά εύρισκε δύναμη να εξακολουθήσει, τη ζωή του ως την τελευταία του στιγμή, της εφ'όψουρας στο αύρι, πώς είχε καθήκον να ζήσει; Ήκουσε ακόμη τὸ τελευταῖα του λόγου:

— Λύρα μου, Λύρα μου, θά χωρισθούμε ἢ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι σκληρὴ, πολὺ σκληρὴ, δὲν ξέρω γιὰ ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι σκληρότερη· γιὰ κεῖνον πού φεύγει ἢ γιὰ κεῖνον πού μένει. Ἀλλὰ, σκέψου, Λύρα, σκέψου ὅπως πάντα, καὶ κατόλαβε κι' αὐτὴ τὴν φερόν, ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή πού δὲν μπορεῖς πειρὰ νὰ διατηρήσεις τὴν δική σου εὐτυχία, θά βρῆς παρηγοριά εἰς τὸ καθήκον πού ἔχεις νὰ δημιουργήσεις τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Καὶ ἀργότερα θά ἦναι μὲν ἰκανοποίησις γιὰ σένα νὰ βλέπεις γύρω σου τὴν χαρὰ, καὶ νὰ ξέρεις πὼς οὗτο εἶναι δικό σου ἔργον. (Ἡ δὲ εἶναι θαρρὺ τὸ ἔργον σου αὐτό, ἀφοῦ δὲν θά ἤμηναι πειρὰ κοντὰ σου νὰ σε βοηθῶ. Ἡ δὲ σε βοηθῆ ὁμοῦς καὶ θά σε ἐνθαρρύνῃ ἢ ἀνάμνησις μου, πού ἀντὶ νὰ σε ἐξασθενῇ, πρέπει νὰ σε δυναμώνῃ.

Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνη ἢ ἀπογοητευτὴς καὶ ἢ ἀπελπισίᾳ τὴν κατελῆμ-
βανν, τῆς φαινόταν πὼς ἤσθάνετο γύρω τῆς, τὴν ψυχὴν του νὰ κλαίῃ, μὲ πα-
ράπον.

Ἐπέρασαν καὶ ἄλλα πολλὰ χρόνια καὶ τώρα ἦταν μπροστὰ στὸ τριαντά-
φυλλο μὲ μισοδυστημένη ζωὴ· σὰν κουρασμένος πολεμιστὴς, ἡσυχος, γιατί ἤξερε
πὼς ἔκαμε τὸ καθήκον του, καὶ ἂν ἐπληρώθη, ἢ πληγῆς του εἶναι τρανὸ δεῖγμα,
ὅτι ἐπολέμησε. Τώρα πειρὰ, ὅπως καὶ ὁ πολεμιστὴς, εἶναι ἀπόμαχος τῆς ζωῆς,
κι' ἂν ζῇ ἀκόμη, ζῇ γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ, γιὰ λίγο τὴ γλύκα τῆς ἡσυχίας, ἀπαράλ-
λακτα ὅπως ὁ ἐργάτης, ἔπειτα ἀπὸ κοπιαστικὴ ἡμέρα, βρίσκει εὐχαρίστησι, νὰ
ἀπολαύσῃ, λιγάκι τὴν βραδυὴν γαλήνην, πρὶν ἀπεκοιμηθῆ.

Τὰ μαραμμένα φύλλα τοῦ τριανταφύλλου ἔπεσαν ἀπὸ τὰ ἄδύνατα δάκτυλά
τῆς, κι' ἐκύλησαν κάτω. Σιγά - σιγά τὸ κουρασμένο κεφάλι τῆς ἔγειρε πρὸς τὰ
πίσω, γιὰ νὰ βρῇ στήριγμα στὴν πολυθρόνα καὶ ἢ γρησὺλα ἀπεκοιμηθῆ. . .

(Πάτρι)

ΕΛΣΤΑ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ἐπὶ Πολυθέαμα

Ἦ Πολυθέαμα, τραβᾷς τὸν κόπομὸν κάθε βροδὸν
γιὰ ν' ἀπολαύσῃ φωτεινὲς ταινίες ἢ σκοτάδι ;
Γιατὶ ἂν τὰ φῶτα τοῦ ἀντῆ ἄκτ ἀγάθουνε μὲ μᾶς
δὲν ξέρεις ποιά εἶν' τὰ πόδια σου καὶ ποιά τῆς γειτωνιάς.

Χρ. Ἐδσ.